

DRUHÁ KAPITOLA

Znovu je rozdělili podle pohlaví a muži kamsi zmizeli. Uvedli je do zděných objektů, právě když se rozpršelo silněji. Znovu setkání s vězni, tentokrát se ženami. Také ony měly na sobě mundúry s vyrudlými pruhy a na povislých prsou našitý trojúhelník s výrazným písmenem P uprostřed. Jejich neupravené nakrátko ostříhané vlasy a zachmuřené obličejy nevlévaly nově příchozím ani špetku důvěry. Otokyně nacistického pořádku v táboře se už všemu naučily a nyní čekaly na nové rozkazy. Jedna, s výrazně snědým obličejem, tékala posměšnými pohledy po jejich šatech, ještě stále vyvolávajících vzpomínku na normální život. Helena se úžeji zahalila do kabátu, třebaže v místnosti nebylo chladno. Navíc ustátý vzduch byl čím dál těžší. Nejistota mezi nově příchozími minutu po minutě zesilovala

strach a ten podněcoval v beztak dusné a páchnoucí místnosti pocení.

„Kde jsme? Co bude teď?“ odvážíla se promluvit vysoká, mohutnější žena. Nikdo jí neodpověděl, ale do místnosti vstoupil esesman. Až nyní se dění pohnulo dál. Zahnali je do další, o něco větší místnosti, a jedna z vězenkyň se k nim konečně obrátila polsky:

„Teď půjdete do *sauny*.“

„Co je to?“ zeptaly se některé nahlas, povzbuzené započatou konverzací.

„Koupelna, tady tomu říkají *sauna*.“

Odpověď jako by mnohé uspokojila. Také Helena si pomyslela, že je dobré, že jim po cestě umožní vykoupat se. Znovu se musely seřadit, protože tady se, jak už se pomalu učily, velice dbalo na řazení. Stály klidně, ještě stále ve svých šatech, se svými dlouhými vlasy, většinou zakrytými šátkem. Někdo konečně vyslovil i název místa jejich pobytu: Auschwitz – Osvětim. Jméno však mezi mladými ženami nevyvolalo takřka žádnou reakci.

„Slyšela jsem o něm. Bratr mi řekl, že sem posílají Židy. Na práci,“ jen Lea se pochlubila nabytými vědomostmi. Některé pouze pokrčily rameny, jako by jí chtěly říci: Jméno jako jméno, a že jedeme na práci, jsme věděly.